ISSN 0132-4462.
№ 12 2004
ГРУДЕНЬ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Вадима Симиноги)

— Прийміть пошвидше плату, бо воду відключили!

Юрій ОПЕКАН

Вадим СИМИНОГА

Вадим СИМИНОГА

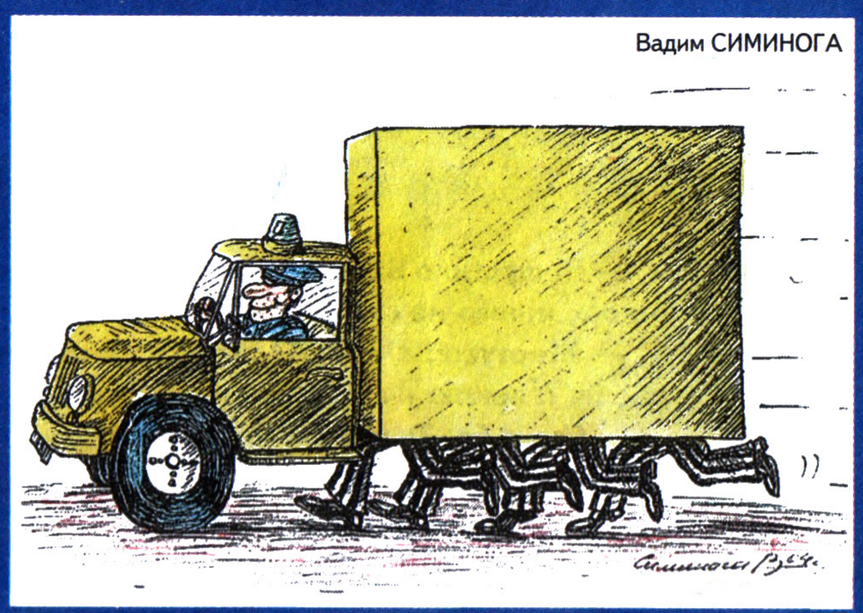

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пане майоре! Бандити!

— Не мели дурниць, це група підтримки одного із претендентів на папаху!

Георгій МАЙОРЕНКО

— Ми вирішили зробити Вам подарунок як зразковому платнику податків!

РІК ПІВНЯ

❄ Нерідко де курячий розум, там і куряча сліпота.

❄ Лисиця теж за прозорі кордони... до курника.

❄ Кукурікало широкого діапазону.

❄ З описок: топчан — півень.

❄ Один кукурікає, поки живе, інший — живе, поки кукурікає.

Леонід ЗАБАРА.

Олексій КОХАН

ЗА ЩО КУПИВ...

❄❄❄

— Пощастило Василеві із жінкою, нічого не скажеш.

— Жартуєш, він же її інакше як п'явкою не називає.

— Ото ж бо. Знаєш які п'явки корисні. Вчора сам по радіо чув.

❄❄❄

— Алло, лікарю. Ми з вами домовлялися, що наступного тижня прооперуєте око моєму дідусеві. Але він упав і зламав два ребра.

— І що, став краще бачити?

❄❄❄

— Слухаю, що у вас?

— Я з приводу пільг для тих, у кого неповна сім'я.

— У вас що, немає дружини?

— Так, і дітей також.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ІАП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ЧИ НАРОСТЕ М'ЯСО?

Народна мудрість гласить: «Були б кістки, м'ясо наросте». Хто знає, чи добре воно наростатиме у великої і маленької рогатої худоби цієї весни. Бо посівні площі під озимі на весняну пашу скоротилися цього року на 21,6 відсотка.

ЗЕМЛЯ НА ПАПЕРІ

Законодавчо вже закріплене право сільських учителів, лікарів, працівників культури щодо надання їм земельних паїв. Та сталося це тоді, коли більшість колгоспних і радгоспних земель було розпайовано без урахувань потреб сільської інтелігенції. Тому декому пропонують тепер наділи за кілька десятків кілометрів від оселі, куди не кожен інтелігент і дошкандибає.

НАПИСАВ ПОЕТ ПОЕМУ

В пресі опубліковано списки літераторів та митців, чиї твори і роботи висунуто на здобуття премій Лесі Українки і Т. Г. Шевченка. Судячи із переліку книжок, «чутки» про занепад літературного процесу і книговидавничої справи, очевидно, перебільшені. Біда тільки, що багатьох із перерахованих творів немає навіть в обласних книгарнях і бібліотеках країни.

БАЧИЛИ ОЧІ...

Придбавши на ринку неякісний товар, часто тепер згадують українське народне прислів'я: «Бачили очі, що купували...» Та, на жаль, очі не завжди можуть розгледіти підробку, фальсифікат... Як кажуть, навіть в окулярах. Особливо, якщо ті ж окуляри теж куплені на ринку. За даними відповідних експертів 90 відсотків такої оптики не відповідає вимогам якості. А поступає вона на ринки контрабандою із Китаю.

Василь ФЛЬОРКО

Український ХЛІБ

Хутірський діалог

Дружина: — **Щось знову кури не несуться.**
Чоловік: — **От, козли!**
Дружина: — **І кози погано дояться.**
Чоловік: — **От, собаки!**
Дружина: — **І собаки гавкають без діла.**
Чоловік: — **От барани!..**

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

Олексій КОХАН

— **Як тільки почнуть відчиняти двері,— відпускаємо Микиту і тікаємо!**

Брюховицькі здибанки

Я вам скажу, що турбота про підростаюче покоління — дуже делікатна справа... Моя Надія час від часу підкладає мені газету з обведеними стовпцями про сексуальну розпущеність підлітків. Недавно я прочитав, що в Калуші, місті сусідньої з нами Івано-Франківської області, викрили групу гвалтівників — синів, до речі, заможних батьків. Два роки вони безкарно гвалтували дівчат з усього району. І фіксували все на камеру. Правоохоронці знали про збоченців, але ніяк не могли їх упіймати. Не сказано, правда, чи то ті так прудко бігали, чи то важко було там зі свічкою встояти і злапати негідників, так би мовити, на гарячому. Отож і кажу вам, що турбота про підростаюче покоління дуже делікатна справа. Не всім під силу.

Але людей беручких це не страшить. Ось, приміром, комусь прийшло до голови збудувати у львівських приміських Брюховичах, відомих своїми санаторіями, дошкільні спортивно-навчальні центри. Щоправда, інші достойники ці об'єкти називають трошки інакше — дошкільні дитячі оздоровчо-відпочинкові заклади. Але менше з тим, хоча якась різниця тут, по-моєму, є. Та головне — турбота про дітей, про покоління, яке народилося вже за незалежності і доведе справу до кінця.

Але коли задзвеніли пили, загупали об землю зрізані граби і сосни, люд переполошився. А коли ще й стало відомо, що вирубується майже 20 гектарів лісу, фахівці та й просто галичани, які теж звикли дихати, заговорили про збитки «зеленим легеням» Львова. Про велику небезпеку для них.

Але ж, панове, ви що, забули?! То ж для дітей!

Не знаю, якими такими великими громадськими інтересами пояснюють киянам вторгнення різних зодчих у діброви і гаї, скажімо, Пущі-Водиці та Ірпеня. Не знаю, мо', для зміцнення суверенітету Неньки. То столиця. А у нас — старий, підтоптаний Львів. І нам, звісно, більше личить та випадає про дітей дбати.

Але... Невдовзі вдарив на сполох мер галицької столиці Любомир Буняк:

— Навіть німецькі окупанти не робили того, що робиться на території Брюховицької селищної ради зі знищення лісового масиву, який належить до зони Львова. Ми вважаємо це злочином проти львівської громади. Заявляю абсолютно авторитетно: шістнадцять із половиною гектарів землі пішло під вирубку приватним структурам... Тут нема за що добудувати школу. І разом із тим безцінні землі, засаджені лісом, передаються під будівництво котеджів. (Відтворюється за публікаціями в пресі).

Запротестував обласний прокурор. Хтось заговорив про надзвичайну легкість, із якою ліс із власності Держлісфонду віддається селищній раді Брюховичів. Заступник міського голови із земельних питань Василь Лозинський скрушно заявив, що ця брюховицька ділянка за своєю вартістю набагато дорожча, ніж земля у Львові. Віра Лясковська, заступник голови комісії з природоохорони, охорони довкілля і благоустрою Львівської міської ради, додає: «Дослідіть це, хто це, і кому все тепер належить. Ми звернулися у Комітет боротьби з організованою злочинністю і корупцією, аби вони знайшли людей, які стоять за цими махінаціями»...

Зауважили? Щось тут є схоже з дитячою справою в Калуші: всі щось підозрюють, переконані, але ніхто нічого не знає. І тут, як і там, явно гвалтують, але хто?

Мабуть, треба зачекати пару років, аби справа з'ясувалася. Як із калуським сміттям.

Можна було би ставити крапку, але згадався прадавній веселий куплет про смт Брюховичі:

В Брюховичах ми ся здибали з тобов,
Моє серце калатало знов і знов.
Ми ся здибали на танцях,
Ти була в червоних штанцях
І зеленому платті.

Підростуть діти, здибаються на танцях. Але плаття, щось мені підказує, не буде зеленим. По-моєму, до того часу з усім зеленим покінчать і роздягнуть нас догола.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— **Сергію, я ніде вовчих слідів не бачу...**

Олексій КОХАН

ПОЯСНИВ

Чоловікові дружина
Весь час докоряє,
Що не хоче працювати
І грошей не має:
— Онде чужі чоловіки
Гасають повсюди,
То і ти куди б мотнувся,
Щоб вибитись в люди.
— Чи ж велике буде
щастя
Тобі, старе луб'я,
Як зумію заробити
Долара чи руб я?!
Розживешся, —
то полізуть
Злодії до хати,
А без грошей
ми спокійно
Можем собі спати!

Лідія НАУМЕНКО.

с. Малі Канівці
на Черкащині.

СУПЕРМОЛОТОК

ГУМОРЕСКА

На початку теледетективу дали рекламу. Про молоток. Не звичайний, а супермолоток.

Тендітне дівчисько з ногами від плечей, у спідниці з носову хустинку і блакитній гіпюровій стрічці на грудях під ритмічну пісеньку у виконанні Ані Лорак вправно розмахувало тим супермолотком.

— Якщо у вас удома немає цього інструмента, то ви не господар,— повідомило воно пританцьовуючи.— Ебонітова, інкрустована стразами від Сваровськи, суперручка із вмонтованим суперрадіоприймачем, молоток виготовлений із суперсплаву, супериндикатор висвічує силу удару. До цієї необхідної у господарстві речі додається суперчохол із кольорової шкіри і суперрукавиця, аби ніхто не заробив мозолів.

Дівча гепнуло по цвяхові. Той зайшов, як у пластилін.

— Вам продемонстровано його ефективність. Не подумайте, ніби він важкий, а я — суперважкоатлет. Супермолоток — суперлегкий.

Кадри враз змінилися. Героїня рекламного ролика уже дзвонила у якусь квартиру.

— Зараз першій-ліпшій сім'ї запропонуємо скористатися супермолотком.

— Добридень! Яким молотком ви користуєтеся? Звичайним?— торохкотіло дівчисько.— Ми даємо вам супермолоток. Нащо купувати звичайний, якщо є супер? Працювати ним — надзвичайно приємно. Суперзручний у користуванні, радує зір і супердешевий.

Молодик із голлівудською посмішкою взяв той молоток. Та ніколи, мабуть, не тримав нічого важче ложки.

— Я не знаю, як досі обходився без нього. Працювати дуже весело під музику.

— І у серванті дуже красиво виглядає,— додала дружина красунчика.

— Також м'ясо ним гарно відбивати,— похвалилася бабуся.— Дивлюсь на супериндикатор і знаю, з якою силою вдарити по яловичині, а з якою по свинині.

— А мені зручно носити супермолоток. Бо у чохлі,— радісно повідомив дідусь.

— Я ж самотужки горіхи ним колю. І зовсім він не важкий,— мовила якась школярка.

Опісля на екрані з'явилася голова супермоделі.

— Купуйте супермолотки у найближчих супермаркетах і ви не прогадаєте!— закликала телеглядачів.

...І знаєте, мені теж захотілося мати той супермолоток. Аби розтрощити ним телевізор з їхньою суперрекламою.

Володимир СУБОТА.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

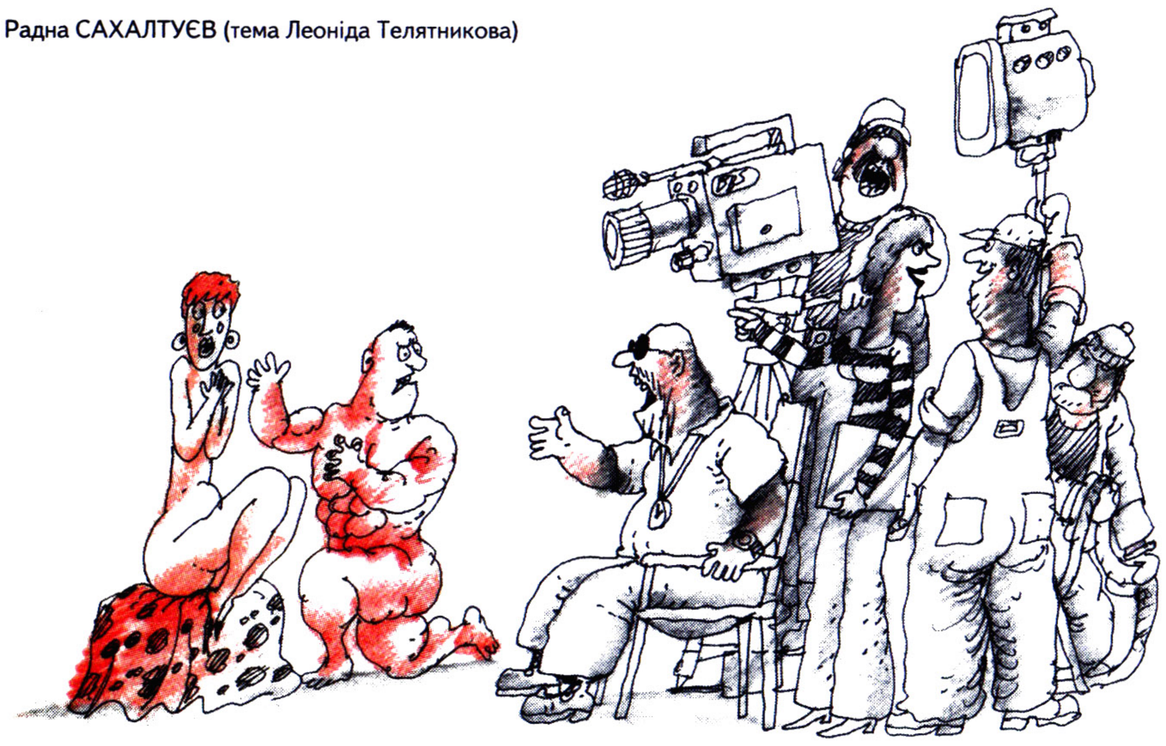

— Та не соромся ти! Ми ж лише сережки рекламуємо!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Друже, по чім ялинку брав?

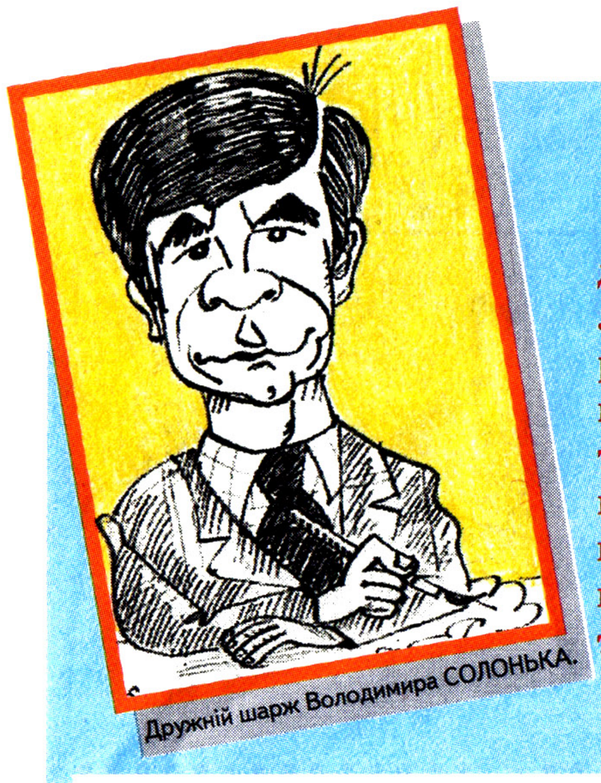

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Вітаємо ювіляра!

Нещодавно в Києві у Центральному Будинку художника відкрилася виставка нашого відомого, талановитого художника-карикатуриста Валерія Чмирьова «Чверть століття у журналі «Перець». Привітати його прийшли колеги, друзі, шанувальники таланту. Ну, а Перець, увінчуючи ювіляра лавровим вінком із червоними стрічками, висловив впевненість, що Валерій Олексійович наступні 25 літ не спочиватиме на лаврах, а й надалі «перцюватиме» на сторінках журналу.

Будьмо!

— Ви зрозумійте і мене: я дуже сильно ризикую, оскільки беру хабарі винятково в особливо великих розмірах.

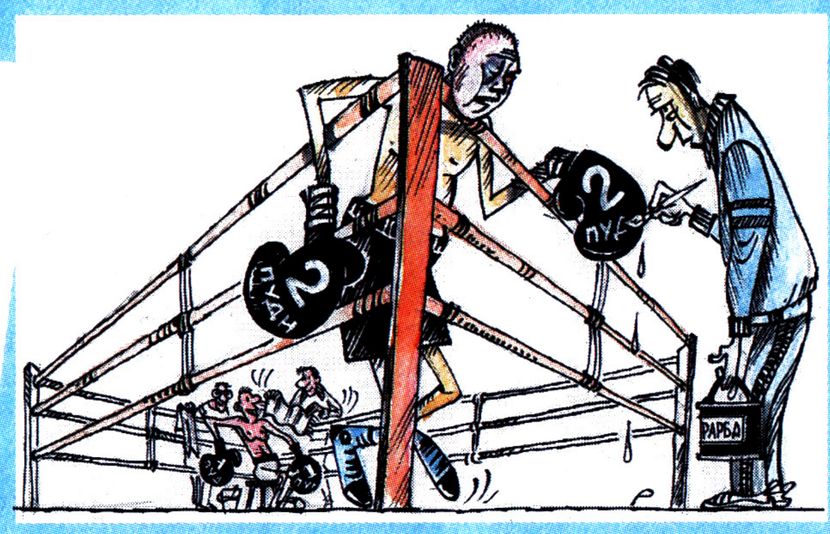

— Ти остаточно вирішила вийти заміж за цього старого корча?!
— Так. Він обіцяв передати мені свій багатий життєвий досвід.

Друже Перче!

Гірко, що за свою працю ми одержуємо копійки. А точніше, півтори копійки. Саме стільки роботодавці платять трудівникам із кожної гривні валового внутрішнього продукту. Простіше, виробимо товару на гривню — на зарплату з неї капнуть, наче сльози, оті 1,5 копійки. І це ще добре, якщо їх своєчасно виплатять.

Ціни у нас європейські, зарплати — наші. Давайте і в цьому будемо європейцями.

Федір НЕТЯГА.

м. Тлумач
Івано-Франківської області.

Літературні пародії

КЛЕЙ

Лагідні у дівоньки манери,
А говорить — справжній соловей.
Клеяться до неї кавалери...
Жаль, що в мене закінчився клей.

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ, «Жаль».

Плач у кожнім слові, в кожній жилці.
Співчуваю, сива голова.
Й терміново поштою (в посилці)
Надсилаю тубу ПВА.

Мажся клеєм, навіть обливайся,
Може, навіть макіяж зроби,
А проте і не перестарайся,
Бо старі приклеяться баби!

І ЯК ВОНО ЗРОБИЛОСЬ ТАК?

Несе у світ мене рисак.
І я не турок. Я козак.
Живеться весело мені.
Я на коні.

Петро ПЕРЕБИЙНІС,
«Беру за гриву скакуна...»

Я теж як нібито козак,
Я теж як нібито вусатий.
Мене також несе рисак,
Та часом хочеться сказати:
— Ей, брате, вибач і прости,
Але давай не грати в жмурки:
Мчать іномарки, мов хорти,
А ми — на конях. Ну не турки?

РАЙСЬКА НАСОЛОДА

Яблука збирали у саду,
Дні стояли, скупані в блакиті
І сказав я, що у цілім світі
Кращої за тебе не знайду.

Микола ЛУКІВ,
«Співи та переспіви».

Плід із райського уздрівши древа,
Наш Микола втратив весь контроль.
Хай Адама спокушала Єва,
Він на себе взяв цю файну роль.
А коли вже він добився цілі
І земля тремтіла ого-го,
Яблука зривались переспілі
І по спині гупали його.

СОН

Я дивлюся в каламутні води
Непорушним поглядом Лі Бо...
Я б утік, як Гоген на Таїті...
Де твій Босх? Де місцевий Далі?..

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ,
«Читання попелу».

Нерідко таке мені сниться, їй-бо,
Що гигнув Парнас, що Олімп увесь вимер,
Що я — і Далі, і Гоген, і Лі Бо...
Прокинуся — тьху, я іще Володимир.

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ПАМ'ЯТІ СТАРШОГО ДРУГА

Догоріла свічка нашого побратима по спільній справі, нашого старшого товариша і друга: відійшов у вічність член редколегії «Перця», лауреат премії ім. Остапа Вишні, Заслужений працівник культури України Іван Йосипович Сочивець. Сталося це 15 листопада, на 88-му його році.

Завідуючий відділом, а згодом, аж до самого виходу на відпочинок (точніше було б сказати: на суто творчу роботу літератора) — відповідальний секретар «Перця», він віддав нашому журналові п'ятнадцять років свого життя. А відданим залишився на всі подальші, долею йому відведені, роки.

Супроводжуючи в 1959-му році передмовою другу книжку тоді ще молодого автора Івана Сочивця, відомий український гуморист Микита Годованець писав: «Віримо, що перо талановитого гумориста подарує нам не одну хорошу збірку веселих творів, які бадьоро звучатимуть у натхненному шумі робіт наших; вони не тільки розважатимуть нас у праці й відпочинку, а, як на передньому краї у бою, нищитимуть все негативне... — в праці, в побуті, в житті людини». Передбачення справдилося: І. Сочивець дав нашому читачеві понад два десятки таких книг...

Свічка нашого побратима догоріла. Але людям залишилося світло і тепло його слова. І те слово — живе, людяне, змістовне, веселе, а то й ліричне — буде просвітлювати й зігрівати людські душі та берегти в них добру пам'ять про талановитого й старанного Трудівника — нашого колегу Івана Йосиповича Сочивця.

ПЕРЧАНИ.

Зі спогадів

Всі люди, видатні й звичайні, починають своє життя від дня народження. Як не скачи, а цього факту не обминеш. Тут я насмілюся зробити невеликий філософський відступ. У появі людини на світ фактично необмежені можливості. Як географічні, так і соціальні. Адже можна народитися в джунглях екватора й десь у тундрі, у безкрайньому степу й непролазній тайзі — скрізь, де живуть люди. Можна народитися в сім'ї королівській і в сім'ї музиканта чи шевця. Можна народитися... Але годі про всілякі можливості, бо особисто я появився на світ у звичайнісінькій хліборобській сім'ї й анітрохи не шкодую, що сталося саме так...

Так ось. Народився я у благословенному краю полів, лісів і лугів, поблизу красуні Десни. Село наше в ту пору називалося Гнилушею (нині вже — Лебедівка). І лежало, лежало... Ну, ось так, на північ від нього, — Чернігів, а ось так, на південь, — Остер...

Хоч жили ми в звичайній дерев'яній хаті, де жінки всю зиму пряли, ткали полотно, вишивали красиві рушники й сорочки, пекли хліб, прали білизну, а батько лагодив хомути, шив на сім'ю чоботи, плів солом'яники для збіжжя, але вважалися дворянами. Про це я довідався випадково, з однієї цікавої розмови.

Якось зайшов до нас дід Трохим, сусід, що жив через вулицю, над самісіньким болотом. Приходив він до нас часто: покурити, погомоніти, а часом щоб і поснідати чи повечеряти. До роботи, як я чув від старших, він був не дуже бережливий, а до розмови, до жартів — охочий. Ото прийшов він якось увечері та й, випросивши у батька тютюну на цигарку, питає:

— Ти, Йосипе Парфеновичу, на фронтах побував, повоював, гарний брус, щоб сокири та ножі точити, приніс десь аж з Австрії, то чи не скажеш, що воно ото за порода людей, що їх дворянами називають?

— А тобі це треба знати?— пихнув люлькою батько. Він у нас був небагатослівний.

— Та скрізь же гомонять про тих дворян, то й я цікавлюся. Он Лука Портний, грамотій наш, казав, що й Лев Толстой дворянин,— знову Трохим.

— Дворяни, Трохиме, такі люди, як і ми з тобою. Є в тебе хата й двір, значить, ти й дворянин. А нема, то ти пролетарій,— пояснив батько і чомусь розсміявся.

— Дивно,— знизав плечима Трохим.— Подейкують, що ніби й цар був дворянином. Виходить, ми з ним на одну ногу,— засміявся й Трохим.

Чого сміялися батько й дід Трохим, я не второпав. А ось, що ми дворяни, — у пам'яті закарбувалося.

Колись, уже будучи юнаком, студентом, я жартома розповів одному другові про своє походження. А він теж розсміявся та й каже: «Щоб не забув колись оце в анкетах писати».

В анкетах я, звичайно, цього ніколи не писав, бо насправді рід мій походив із козаків. Отих найбідніших, що колись-колись поселилися в Придесенні, на одвічних пісках, та так і не вибилися в люди аж до революції.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Василь ФЛЬОРКО

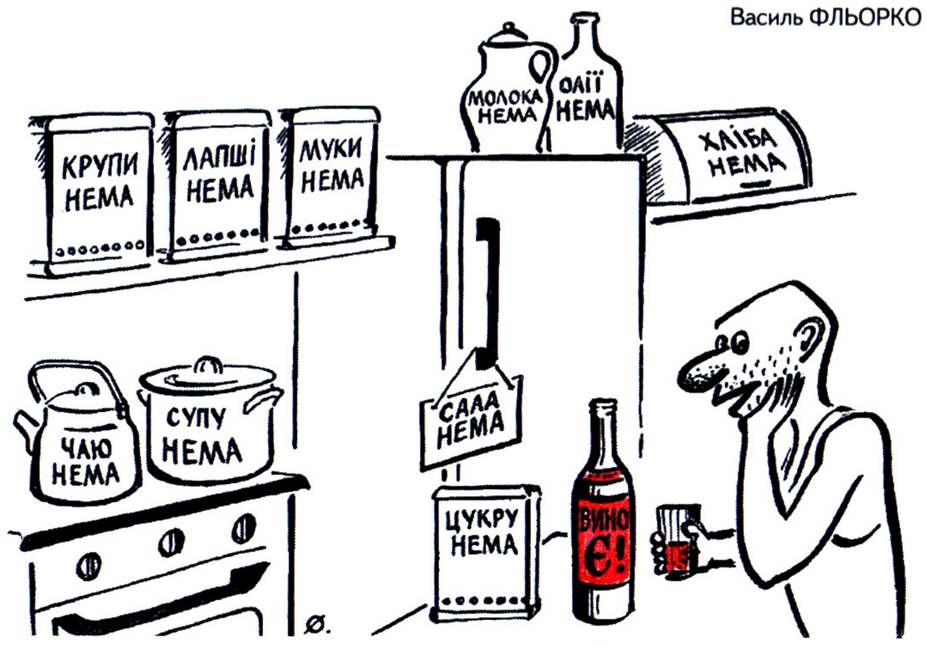

КИПИТЬ

Хто довго спить —
в тому заздрість кипить.

Хто не дрімає —
той статки має.

Харитон ВАРИВОДА.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

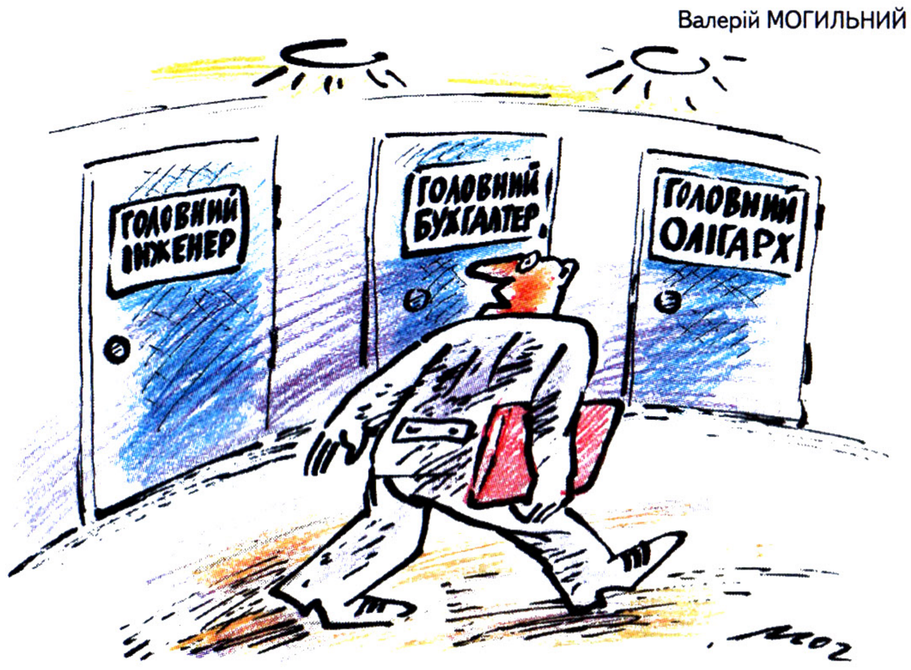

ІРОНІЗМИ

❄ *Цікаво, а чи ростуть ціни в парламентському буфеті?*

❄ *Дочекались! Сир у мишоловках став платним.*

Юрій САВЧУК.

❄ *Коли наївся меду, став солодко говорити.*

❄ *Український авангард в тилу європейського.*

Василь ТИТЕЧКО.

Радна САХАЛТУЄВ
(тема Анатолія Василенка)

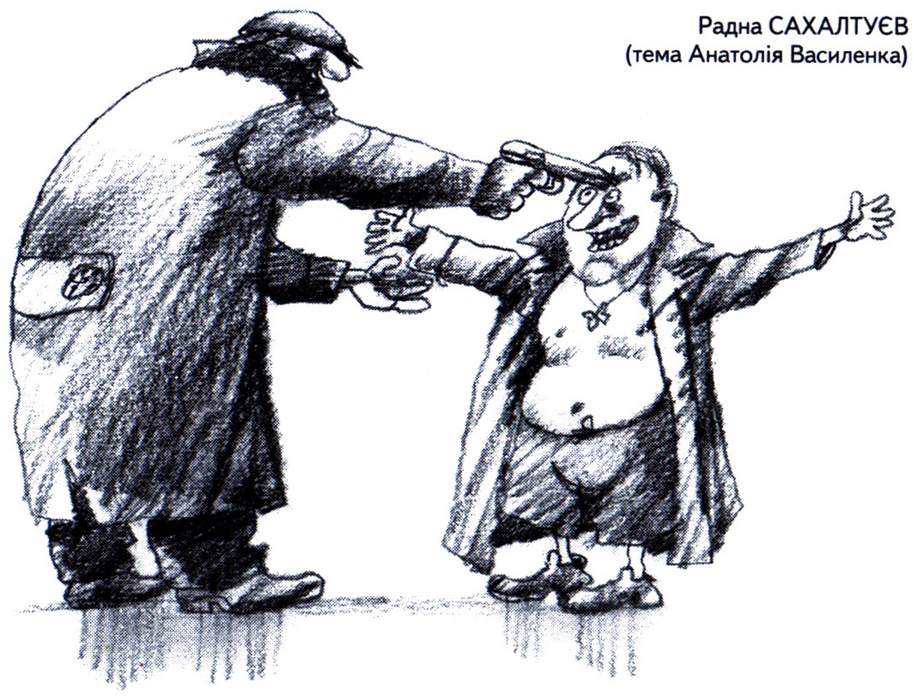

— Гроші?! Ех, де ви раніше були?! Я саме сьогодні переказав мільйон доларів до офшору!..

ДОРЕВОЛЮЦІЙНА ПРИДИБЕНЦІЯ

— О, нарешті! Нарешті я вас побачив!— зрадів сусід відомого в їхньому місті журналіста Олега Медовара, котрий через кілька днів після виборів президента держави зібрався викинути до сміттєпроводу свого під'їзду два кошики творчого натхнення — пошматованого на дрібні шматочки паперу.— Федоровичу, ви анекдот чули?

— І не один,— пожартував Медовар.

— Про вибори... Останній...

— А чому ви думаєте, що останній?— не зникала усмішка з обличчя журналіста.

— Ну ви ж у своїх газетах пишете: «Останні новини». А я вам останній анекдот...

— Розказуйте...

— Так ви його, може, знаєте... Ха-ха-ха... Смішний...

— Якщо смішний — не знаю...

— Тоді... Ха-ха-ха, слухайте... Ха-ха-ха!

— І все? Ха-ха-ха! Й справді смішний...

— Так я вам... Ха-ха-ха... Ще й не розказував... Слухайте... Біжить, значить, у день виборів чоловік вулицею... А назустріч йому знайомий. «Куди летиш?»— питає. «На виборчу дільницю, хочу побачити тещу!»— відповідає захеканий чоловік. «Так вона ж десять років тому як померла?» «Ага, я теж так думав, а кажуть, вона і цього разу на виборах голосувала...»

Посміялися. Та й розійшлися.

Сусід пити пиво, Медовар — до робочого столу. Бо треба на завтра здавати аналітичну статтю про вибори. «Я вам і заголовок придумав,— згадав Медовар слова редактора.— Назовіть її просто: «Чесні вибори».

То ж, не довго думаючи, журналіст взяв зі столу авторучку і майже розбірливим почерком написав абзац, який починався так: «Вибори були чесними...»

Після цих слів він замислився... Згадав репортажі опозиційних каналів телебачення із виборчих дільниць про порушення і фальсифікації, анекдот сусіда, слова редактора. «Філософи тоді мудрі, коли над ними немає редакторів!»— заспокоюючи себе, придумав афоризм Медовар і хотів уже розвинути думку про чесні вибори. Та глянув на аркуш паперу і закляк над ним з авторучкою. Аркуш був чистісінький і білісінький, як поле після снігопаду. Медовар перевернув його. З того боку він теж був чистий.

«Перевтома!— зітхнув журналіст.— Подумати-подумав, а написати забув».

І він знову майже розбірливим почерком написав: «Вибори були чесними...»

Думки табунами загупотіли в голові Медовара. Враховуючи побажання шефа, він прикидав, яку з них «загнуздати» в перший абзац. Щоб галопом вискочити на головну тему. Нарешті одну він схопив «за вуздечку», але коли глянув на аркуш — то його очі стали більшими за скельця окулярів. Аркуш був білий-білісінький. Не те що слова, навіть буковки на ньому не залишилося.

— Ти ба!— підхопився зі стільця Медовар, і знервовано заходив по кімнаті.— Кажуть, папір усе стерпить. А ось, виходить, і не стерпів... Бо справді, які то були чесні вибори, коли он по телевізору показували такі чудеса махінацій... Треба бути об'єктивнішим...

Медовар сів до столу і цього разу написав: «Вибори, можна сказати, були майже чесними...»

«Думаю, що шефа вдасться у цьому переконати...»— розмірковував журналіст. І поки отак розмірковував, на аркуші не залишилося ні словечка.

Коли Медовар це побачив — у нього затремтіли руки.

«Що скаже редактор?! Що скаже редактор?!»— гарячкував він, коли тремтячими руками написав: «Вибори, як не крути, були не зовсім чесними». Та він голову за такі слова може відкрутити... Відкрутити то, може, і не відкрутить, але в чиїй газеті працюєш і хто тобі на хліб із маслом грошики дає, нагадає...»

Після такої задуми Медовар зиркнув на аркуш паперу і мало не знепритомнів. Той був чистісінький-чистісінький...

«А якщо написати... написати правду. Приміром: «Хіба такі вибори можна назвати чесними?— Медовара кинуло в холодний піт.— Такого в нашій газеті не надрукують... Ні! Ні! Ні!»— безсило відкинувся він на спинку стільця.

— Тату,— раптом з'явився у дверях робочого кабінету його син, шестикласник Євген,— ти моєї ручки не брав?

— Якої?— здивувався Медовар.

— Ще й питаєш? Ти її тримаєш у руках. Правда ж,— хитра штучка?

— І чим же вона хитра?— почав приходити до тями батько.

— А ти хіба не пробував нею писати? Усе, що нею

на папері не нашкрябаєш — через хвилину зникає. У мене її усі хлопці з нашого шостого «Бе» завжди просять, коли вчителі хочуть погану оцінку у щоденник втелющити. Вони нею оцінку самі ставлять, а вчителі тільки розписуються. А йдучи додому, на тому місці гарну оцінку вписують.

— Та он воно що!— зрадів Медовар, тепер розуміючи що й до чого. — І де ти її взяв?!!

— У нашій же школі в актовому залі виборча дільниця була. Після виборів ми прибирали столи, розбирали кабінки для голосування. В одній я і знайшов цю ручку. Класна, еге ж!

— Класна!— підскочив зі стільця Медовар. — Ану неси свого щоденника! Ти диви, за останні два дні самі дванадцятки?! Це фокус із ручкою?

Олег Федорович із люттю розламав її і жбурнув у кошик із паперами.

Потім дістав із шухляди нову самописку і, коли вже зовсім заспокоївся, на чистому аркуші написав: «Вибори були чесними...»

Михайло ПРУДНИК.

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зовсім знавісніли ці зайці! Не можна через них і на вепра пополювати.

Микола КАПУСТА

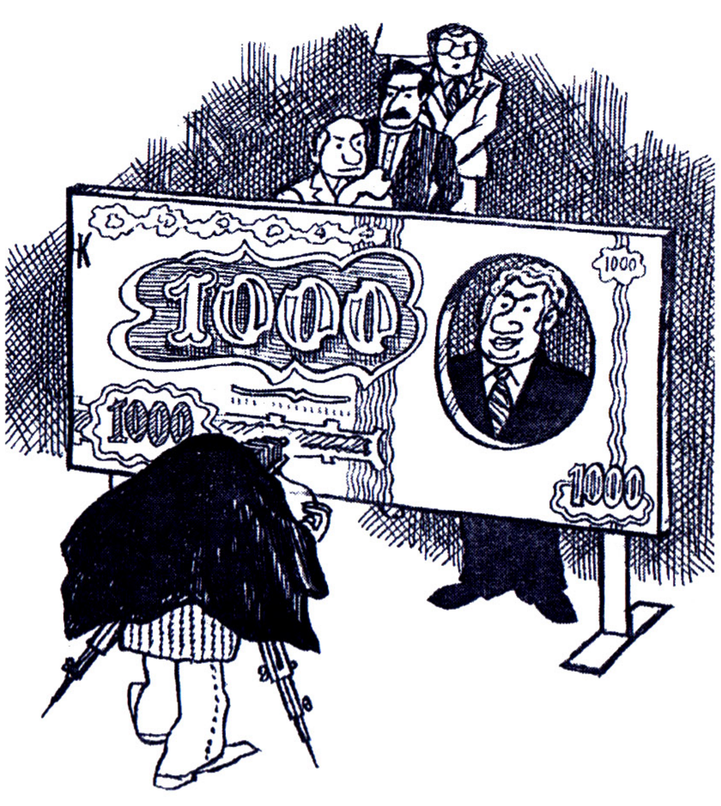

Народні усмішки

ШПАРГАЛКА

Двоє школярів розмовляють:
— Тільки що ми писали контрольну з анатомії: Санька одержав «двійку».
— За що?
— За шпаргалку. Вчителька підловила його, коли він рахував у себе ребра.

Почув і записав Володимир ЮШИК.
м. Камінь-Каширський.

ТРОХИ ПІЗНІШЕ

Чоловік із роботи телефонує дружині:
— Сонечко, у нас сьогодні у колеги ювілей!
— Ну то й що?
— Можливо, мене трохи пізніше додому принесуть...

Почув і записав Яків БАЦМАН.
м. Ізмаїл.

ПІСЛЯ НОВОРІЧНЕ

— Як ти зустрів Новий рік?
— Як подарунок.
— Тобто?
— Всю ніч під ялинкою провалявся.
— А ти?
— Не знаю, ще не розказували.

Почув і записав Денис ПЛИТНИК.
смт Гусятин Тернопільської області.

ТАКТИК

Дзвінок майже опівночі.
— Алло, мамо, батько вдома?
— Вдома?
— Дай йому трубку!
— Слухаю.
— Тату, а «Динамо» сьогодні виграло?
— Так.
— Добре! Дай маму.
— Алло!
— Мамо, ти чула, батько дозволив!

Почув і записав Микола ПОЧЕКАЛО.
м. Рахів на Закарпатті.

Олексій КОХАН

Георгій МАЙОРЕНКО

Віктор ПОПОВ

Андрій САЄНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

— Ану, швидше на вибори! Вас теж внесли у списки виборців!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

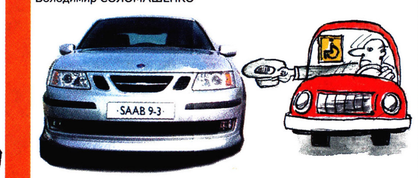

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Микола КАПУСТА

Вадим СИМИНОГА

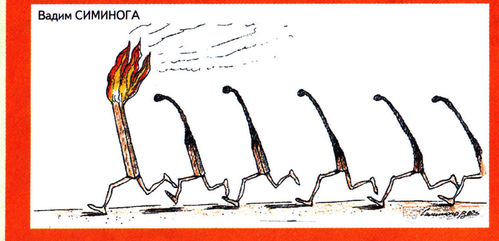

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Ич, який колючий!
— Нічого! Молодий іще, а з часом роги йому теж «причешуть».

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

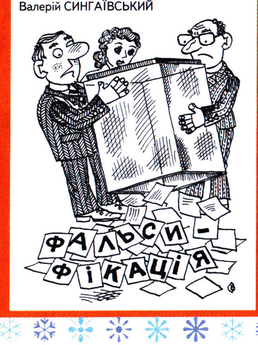

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

— Вимагаю переглянути результати приватизації.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Король Донеччини, Імператор Луганщини, Володар Харківщині, Князь Одещини...

Народні усмішки

НЕМА ПРОБЛЕМ

— Лікарю, допоможіть, я увесь час думаю, що я кінь.
— Помогти можна, але на це треба багато грошей.
— Гроші не проблема: я учора виграв забіг.

ЛИСТ НА ТЕЛЕБАЧЕННЯ

«Шановні телевізійники! Дуже прошу, під час хокейних матчів не пускайте внизу «бігучим рядком» рекламу. А то моя теща вважає, що то караоке і починає співати».

Почув і записав Іван СІРИЙ.
смт Добровеличківка Кіровоградської області.

РАЗ ТАК!

— Люба, де ті гроші, які я відкладав для нашої відпустки?
— Ой, забула тобі сказати... Я купила на них шубку...
Чоловік полотніє, потім хапає трубку:
— Алло, це туристичне агентство? Будь ласка, замість двох путівок на Канари — одну в тундру!!!

Почув і записав Корній ГОВТВА.
м. Київ.

ЦЕ ВЖЕ ЗАНАДТО

— Тату,— каже син.— У мене є дівчина, хочу женитися.
— Не маю нічого проти.
— Я говорив із її батьком,— додає син,— і він сказав, що чоловік його дочки повинен мати білу «Волгу».
— Гараздо. Продамо твій «Мерседес» та купимо «Волгу».
— А ще він сказав,— продовжує син,— що в чоловіка його дочки повинен бути триповерховий будинок.
— Е-е, це вже занадто! Заради нього не будемо четвертий та п'ятий поверхи зносити!

Почув і записав Михайло ГОДЗЬ.
смт Базалія на Хмельниччині.

Оце б він святкував своє шістдесятиліття. Та не судилося. Ігор Лагоза багато років працював у «Перці» власним кореспондентом по східних областях України. Наші читачі безперечно пам'ятають його гострі фейлетони, веселі гуморески. Ігор народився в сім'ї відомого поета-гумориста Віктора Лагози. Батькові гени давали про себе знати і син теж почав гострити перо. Спочатку в газеті «Вечірній Харків», а потім у «Перці». Одна за одною виходять його книги сатири і гумору, Ігоря приймають до Національної спілки письменників України. І, як справжнє визнання його таланту, було присудження сатирику літературної премії імені Остапа Вишні. Сьогодні ми знову згадуємо свого побратима...

Міцної статури чолов'яга рішуче розчинив двері райвідділу і швидко підійшов до чергового.

— Щось сталося?— глянувши на його стурбоване обличчя, запитав міліціонер.

— Ой, і не питайте!— махнув рукою чоловік.— У мене таке нещастя, що годі й казати!..

— Не хвилюйтеся. Що саме сталося?

— Уявляєте, пропала дружина.

— Як — пропала?

— Дуже просто. З учорашнього дня її немає вдома. Пішла і не повернулася. Благаю, розшукайте!!!

— Зробимо,— рішуче мовив черговий.— Будь ласка, опишіть її зовнішність. Якого вона зросту?— авторучка в руці міліціонера націлилась на чистий аркуш паперу.

— Зросту?— перепитав чолов'яга.— Зросту... Ну... А до чого тут зріст?

— Аби зорієнтувати пошукову групу,— поспішив пояснити черговий.

— Ага, зріст... Ну...

— Високого, середнього...— прийшов на поміч міліціонер.

— Вона, ну, той... Начебто... Запишіть — середнього.

— Худорлява, повна?

— Моя дружина, чи що?

— Еге ж, ваша дружина.

— Та чи я її важив!

ПЛЯЖА

— Добре. Тоді скажіть, якого кольору у неї очі?

— Очі?— здивовано перепитав чолов'яга.— Звичайні очі.

— Сірі, голубі, чорні?..

— Очі як очі. Невже ви ніколи не бачили людських очей?

— Я-то бачив, але для пошуку вашої дружини потрібні бодай якісь дані...

— Ну, запишіть, голубі... А може, й чорні... Пишіть — зелені.

— У що вона була одягнена?

— А у що, по-вашому, вдягаються жінки?— аж блимнув очима чолов'яга.— У спідницю, блузку і туфлі... Вчора вранці сіла в машину і...

— В яку машину?

— Нашу машину. «Жигулі». Одинадцята модель.

— Якого кольору?

— Темно-синя. На лівому задньому крилі невеличка подряпинка, чохли — світло-зелені із чорними ромбиками, біля вітрового скла амулет: малесенький папуга з подряпаним хвостом на срібному ланцюжку. І ще запишіть: протектор правого переднього колеса зітертий трохи більше лівого. Не забудьте й таку деталь, пане черговий, як машина піднімається вгору — стукотять пальці. Не дуже сильно, але чути. Бо останній раз кільця я міняв у вересні позаминулого року. До речі, ви не знаєте, скільки сьогодні комплект коштує? То й добре. Сам з'ясую. І ще: кілометраж на спідометрі був сто двадцять три тисячі дев'ятсот сорок вісім кілометрів. У правому нижньому куточку вітрового скла невеличка тріщинка. Камінчик на трасі Харків—Одеса вдарив. Від КрАЗА відскочив. До речі, коли натискаєш на гальма, то спочатку чути якесь рипіння, а вже потім...

— Добре, добре. Машину вашу обов'язково знайдемо.

— А дружину?— спохопився чолов'яга.

Черговий непевно розвів руками.

Никодим Васильович посадив яблуньку. Малесенький стовбурочок був ледь із лозинку.

— Гарнесенький,— обтрусивши руки від землі, сказав він.

— Гм,— посміхнулася дружина.— Він не ростиме.

— Чому?— здивувався чоловік.

— Тому, що ти невдалий і руки у тебе не з того боку виросли.

— Як це — не з того?

— Дуже просто — не з того!

Минуло два роки. Яблунька підросла.

— Гарна,— посміхнувся чоловік.

— Її зайці обгризуть!— рішуче мовила дружина.

— Як це — обгризуть?

— Дуже просто — зубками.

Пролетіло ще три роки. Яблунька стрімко піднялася вгору. Розпустилися перші квіточки. Чоловік нетерпляче потирає руки.

— Що ж уродить?— гадав він.

ДУХ ПРОТИРІЧЧЯ

— Нічого!— коротко кинула дружина.

— Але щось та має вродити.

— Зовсім не обов'язково.

— Чому? Адже вона, дивись, як цвіте!

— Ну то й що з того? Зав'яжуться і впадуть.

— Жалко буде.

— Жалко не жалко, а впадуть неодмінно. Всі на землі будуть,— твердо заявила дружина.

Настала осінь. Великі плоди з червоними боками ледь не ламали тоненькі гілочки яблуні.

— Дивись, які красені,— збуджено мовив чоловік.

— Значить, усередині гнилі.

— Нічого подібного, не гнилі,— мовив чоловік, розрізуючи гострим ножем яблуко.

— Дивно,— знизала плечима дружина,— що ти цього разу виявився правим,— і з хрустом надкусила соковитий м'якуш.

Ігор ЛАГОЗА.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Так ви стверджуєте, що знаєте, що нічого не знаєте?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЗАПИТАННЯЧКА

А там — буде видно... А у нас?

●

Де облаштований смітник історії?

Василь МОМОТЮК.

Андрій САЄНКО

Зообайка

З А З Д Р І С Т Ь

Донесення Дрімлюга настрочив умить,
Що Пугач надто вже багато спить.

Леонід ЗАБАРА.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

ІСТОРІЯ ЖИТТЯ

УСМІШКА

«Одинокий чоловік — 30 років, зріст 170 см, брюнет із густою шевелюрою, без шкідливих звичок, бажав би познайомитися із дівчиною — розумною, з вищою освітою, котра цікавиться музикою і літературою, із почуттям гумору і щоб любила дітей, готувати і прати. Телефонувати 1-23-45».

Його оголошення через десять літ.

«Чоловік — 40 років, зріст 168 см, брюнет, з деякими шкідливими звичками, котрий був одруженим, виховує двох близнюків по 9 років, ще раз ризикнув би познайомитися із жінкою без претензій, не обов'язково розумною, можна без вищої освіти, але із почуттям гумору і щоб любила дітей і прання. Телефонувати 1-23-45».

Ще через десять літ.

«Чоловік — 50 років, зріст 165 см, з оригінальними залисинами, який виховує трьох близнюків по 9 років від другого шлюбу і внуків від першого, не має іншого виходу, як познайомитись із жінкою будь-якого віку і розумового розвитку, але котра любить із почуттям гумору прати і спільно боротися із шкідливими звичками. Телефонувати 1-23-45».

Ще через десятиліття.

«Чоловік — 60 років, зріст, стоячи обіпершись, 160 см, котрий вже не має сил на шкідливі звички, з гладеньким сократівським черепом, готовий прати для жінки, яка має хоча б почуття гумору.

Телефонувати 1-23-45».

Ще через деякий час.

«Знову одинокий чоловік — 70 років, зріст і масть невизначені, котрий багато натерпівся в житті, уже нічого не хоче, тільки трішки гумору. Прохання розказувати йому анекдоти, зателефонувавши 1-23-45 в будь-який час. Можна старі, оскільки такого склерозу, як у мене, мабуть, ні в кого нема».

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Олексій КОХАН

Друже Перче!

Нещодавно поновлено на роботі Генерального прокурора п. Піскуна. Чув по телевізору, що і екс-прокурор п. Потебенько казав: «Я тепер замислююся, а чи не порушити питання про поновлення і мене на роботі?» Можна було б тільки пожартувати, що з прокурорами у нас «дефіциту» не буде. Але мене хвилює інше: якщо Генеральні прокурори не могли свого часу захистити себе «іменем закону», то що ж тоді говорити про інших. Нам треба будувати правову державу не на словах, а на ділі. Де б верховенствував тільки Закон, а не чиїсь забаганки.

Іван ШАПОВАЛ.

м. Рівне.

АНТИ-САНІТАРІЯ

УСМІШКА

— Доброго дня!
— Здоров!
— Руки вранці мив?
— Гм, так...
— З милом?
— Звичайно.
— Пахучим?
— На, понюхай...
— Тихо, тихо, не сунь під ніс своєї руки... За поручні в автобусі тримався?
— Ні, йшов пішки.
— А собак гладив?
— Не траплялися...
— На вулиці нічого не підбирав?
— Не маю звички.
— Гроші з гаманця виймав?
— Ще не було заради чого...
— З ким-небудь здоровкався, в смислі — ручкався?
— Ні, з тобою — вперше сьогодні...
— Ну, то, здоров! Але, на всяк випадок, вибач, рукавички не зніму, а так потисну твою правицю. Знаєш, брате, яка антисанітарія кругом!..

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

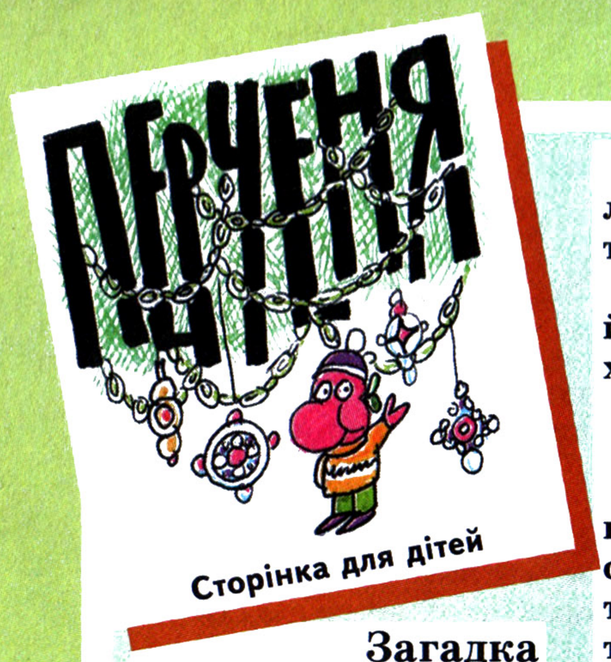

Загадка «Перченятка»

ДРУГ

Дружать
в кожному селі
З ним дорослі і малі

Він завжди стає
в пригоді
І у полі, й на городі.
Він і в спорті,
й на кордоні,
І в армійській обороні.
Сіно їсть, овес, ячмінь.
Здогадалися? Це — ...

(кінь)

Микола КАЩУК.
м. Рівне.

НА РИБОЛОВЛІ

Гукнув товаришу Івась:
— Миколо, глянь:
пішов карась!

Стоїть, дивується
Микола:
— Та не ходив же він
ніколи!
— Дивись,—
Івасик розсміявся,—
Не йшов, не йшов,
а ось... попався.

Володимир КЛЕНЦ.
м. Гостомель.

СТО ОДНАКОВИХ ЛЮДЕЙ

Німецька народна казка

Одного разу їхав король полем. Бачить, селянин працює так завзято, так завзято...

— Молодець!— похвалив його вельможа.— Сів би трохи перепочити...

— Немає коли.

— Чому?

— Тридцять два вимагають. Та ще сім мають годувати п'ятьох. І для тебе залишити треба.

— Про що ти говориш? — не зрозумів король.

— А ви подумайте — відповів селянин.

Думав, думав король — не може здогадатися.

— Дам тобі сто золотих монет, якщо поясниш мені усе,— пообіцяв король.

— Гаразд,— погодився селянин, бо таких грошей він і за кілька років на заробив би.— Тридцять два — це мої зуби. Маю ж я щодня їсти. Сім місяців я працюю у полі, а п'ять, коли холодно, ні. І ще дещо залишити треба, щоб заплатити вам податки.

— Ось воно що! Гарна загадка. Даю тобі сто золотих монет. Але ти обіцяй, що нікому не розкажеш відгадки, поки не побачиш сто однакових людей.

— Обіцяю.

А король приїхав у свій палац, скликав усіх вельмож:

— Хто відгадає мою загадку, той керуватиме країною.

Терли лоби, чухали потилиці вельможі — не можуть відгадати. А сісти на трон короля кожному хочеться. Та один панок довідався, хто розповів королю загадку. Поїхав до селянина і став просити сказати відгадку.

— Даю тобі за це п'ять золотих монет... Ні, дев'ять... П'ятнадцять.

Селянин і погодився.

Вельможа приїхав у палац до короля:

— Я знаю відгадку... Тепер буду правити країною.

Здивувався король. Бо цей панок не відзначався кмітливістю.

— Ти сам відгадав?— запитав він.

— Сам,— збрехав вельможа.

— Тоді покличте селянина.

І селянин розповів, що за п'ятнадцять золотих монет сказав відгадку паничеві.

— Але ж ти обіцяв не розказувати її, поки не побачиш сто однакових людей.

— А я їх побачив, коли перераховував ваші сто монет. І на кожній — ваше зображення.

— А й справді!— погодився король.— Якщо ти такий мудрий, я пропоную тобі бути королем!

— Ні,— засміявся селянин.— Давайте я вам краще загадуватиму загадки, і якщо ніхто не відгадає, то кожен із присутніх дасть мені по одній золотій монеті. Гаразд погодились вельможі.

Цілий день він загадував загадки і, коли у вельмож залишилися порожні кишені, із мішком грошей поїхав додому.

Переповів Михайло ЯВІР.

КРОСВОРД

Вовк вирішив одержати новорічний подарунок раніше від зайця і взявся допомогти Дідові Морозу нести торбу. Він ще не здогадується, що куцохвостий все одно випередить його. Бо заєць... А де ховається заєць, ви дізнаєтеся, коли розгадаєте кросворд. Відповідь — у виділеній вертикалі.

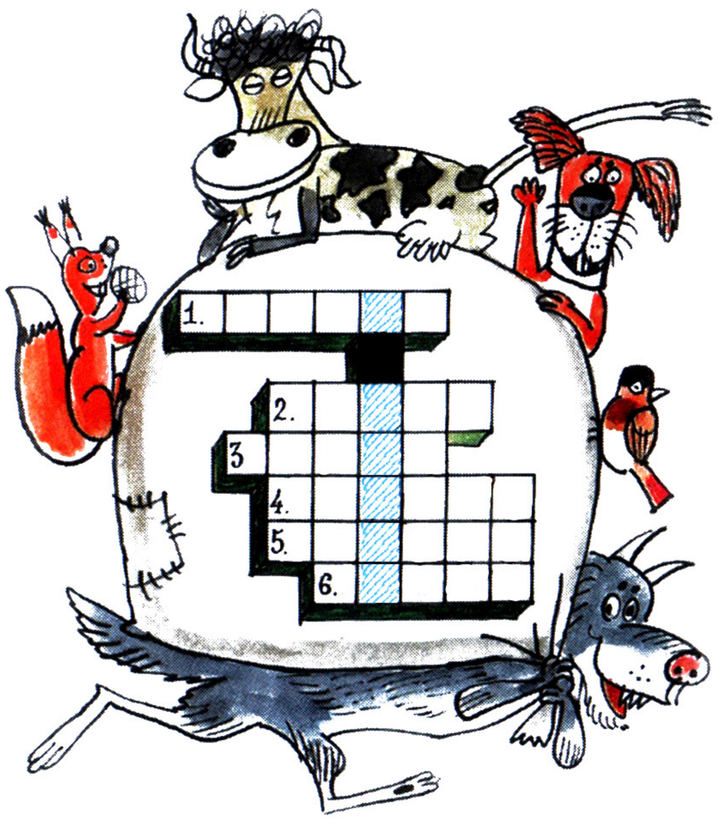

1. Птах, що прилітає до нас на зиму. 2. Виє, а не звір, свистить, а не міліціонер. 3. Рук не має, а за носа щипає. 4. Починається на «ко», нам приносить молоко. 5. Ворог котів. 6. Стрибає, літає з гілки на гілку, це рудохвоста...

Склав П. МИШКО.

БУЛИ ЗАЙНЯТІ

— Чому ти, Оксанко, не виходила на вулицю?

— Ми з бабусею зайняті були.

— Чим.

— Млинцями. Вона пекла, а я їла.

НЕ ЗНАВ

— Ти Борю, якось говорив мені,— каже Петрик,— що твій Полкан на хороших людей не гавкає.

— Так, говорив,— підтвердив Петрик.

— То чому ж тоді він учора гавкав на Дмитрика?

— Так це ж, Петю, ми з тобою знаємо, що Дмитрик хороший хлопець, а Полкан, мабуть, ні.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка.

ДІЄТА

Лікар:
— Вам приписую найстрогішу дієту.
Хворий:
— До їди чи після?

МОЖЕ

— Сергійку, від кого ти почув такі погані слова, які оце тільки-но сказав?
— Від Діда Мороза...
— Не може бути?
— Може.
— І коли ж він їх говорив.
— Коли Максимко попав йому сніжкою в око.

Дмитро ЗАКАБЛУК.
м. Рожнятів
Івано-Франківської області.

А ЩО ПОРОБИШ?

— Оксано, ти вже третій Новий рік зустрічаєш у цій сукні. Вона так тобі подобається?
— А що поробиш, коли «блискавка» заїла?

БІЛЬШЕ

Принцеса збирається на бал. Дивиться в дзеркало:
— Хто на світі всіх миліше, хто на світі всіх біліше?
Дзеркало:
— Білило цинкове, ГОСТ 82-93-64.

Левко СІРОШТАН.
м. Ромен
на Сумщині.

ЦИРК

До директора цирку приходить чоловік:
— Можу запропонувати крутий номер.
— А саме?
— Я піднімаюся під склепіння цирку і стрибаю вниз головою без страховки. Підводжусь із манежу і вітаю публіку.
— Цікаво... І скільки ми за це повинні вам платити?
— Ну... Доларів триста... за кожен стрибок.
— Треба подивитися,— каже директор.
Пішли на арену. Чоловік піднімається під склепіння і стрибає.
На манежі гуркіт. «Артист» лежить розпластаний. Через кілька хвилин поволі підводиться на ноги і ледве ворушить губами:
— Десять тисяч доларів за кожен стрибок...
— Так ви ж казали, що триста!— дивується директор.
— Просто я до цього не пробував...

Олекса НОРОХА.
м. Бердичів
на Житомирщині.

Вадим СИМИНОГА

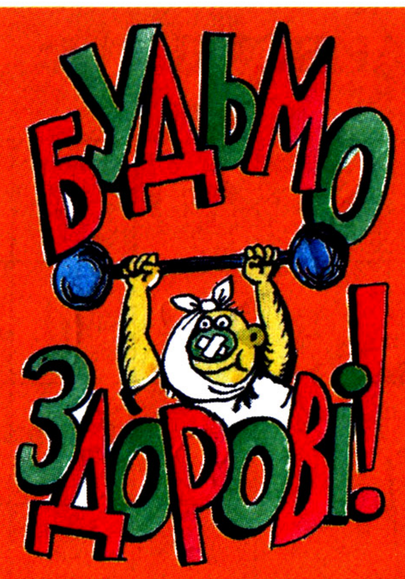

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я скоро буду.

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Стало відомо, що дехто із ваших хворих не проголосував за провладного кандидата. Негайно випишіть їх!

ПЕРЕДВИБОРНІ ДУМКИ

● Влада постійно переходить із рук у руки... От і думай після цього про неї пристойно.

● Дають обіцянку — бери, бо взагалі не дадуть нічого.

Надія СЕМЕНА.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Казки ми любимо з дитинства. Дехто взагалі не міг заснути, поки матуся чи бабуся не розповість «Курочку рябу» чи «Ріпку». А дехто і, ставши дорослим, не може без них. Тим і користуються наші політики, які з високих трибун нагадують казкарів, обіцяючи молочні ріки і береги з киселю. Отакого обіцяльника і намалював М. Капуста («Перець» № 10).

Читачі, мабуть, і самі не раз слухали щось подібне. Тому у своїх листах жваво коментували карикатуру. Серед переможців цього разу: **Кирило КУГУТЕЙКО з м. Малина Житомирської області:** ***«Вам — казка, а мені — бубликів в'язка»;*** **Олександр ПЕРЕСКОЧ з смт Ланівці на Тернопільщині:** ***«Буде вам і білка, буде і свисток!»*** та **Андрій ХРИБУТ з м. Шахтарська Донецької області:** ***«Швидко казка мовиться, та повільно діло робиться».***

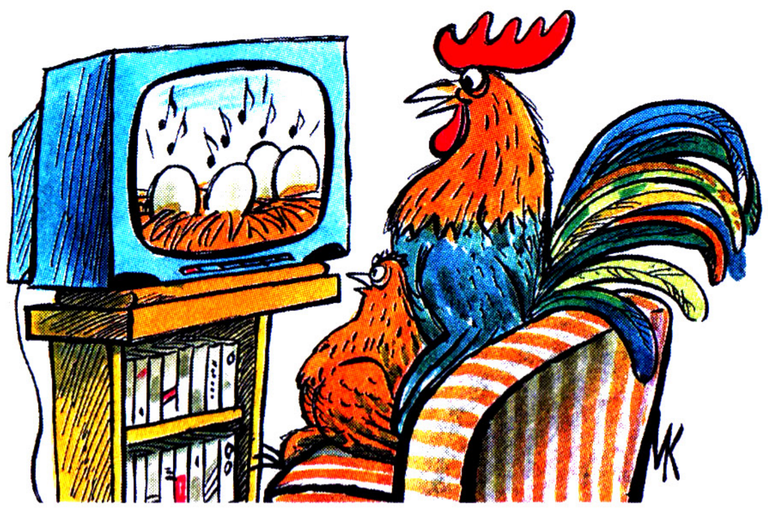

Вітаємо з перемогою!

А усіх читачів — із Новоріччям!

Запрошуємо і наступного року до участі у «Конкурсі дотепників».

Придумайте підпис до малюнка Миколи КАПУСТИ.

На переможців чекають призи!

Склав М. ШИПШИНА ❀ СКАНВОРД ❀ СКАНВОРД ❀ СКАНВОРД

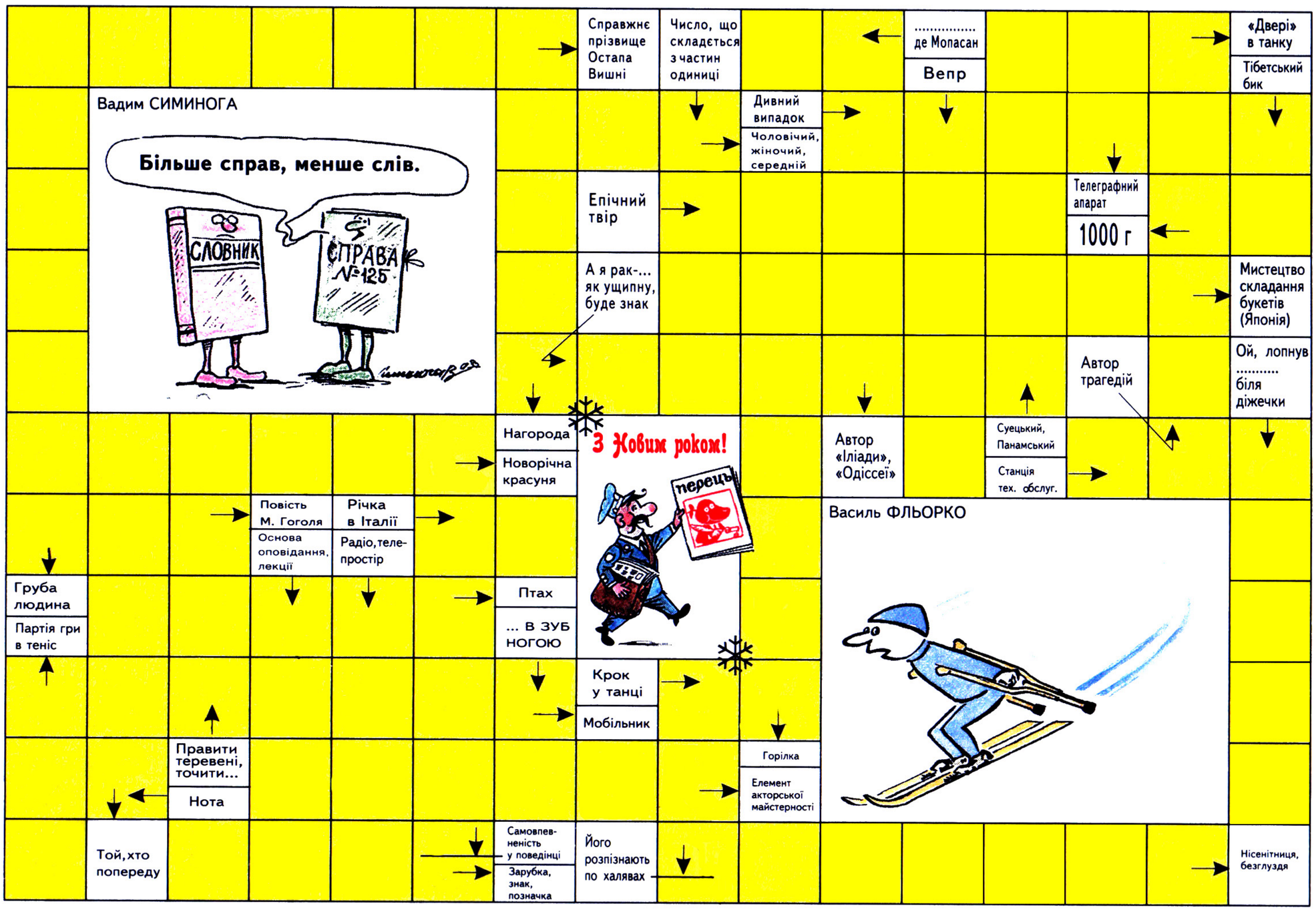

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

Рів. Вус. Успіх. Піхта. Тамара. Марафон. Фонтан. Танго. Гомін. Міна. Амур. Муркіт. Кітель. Ельба. Бал. Ліс. Іскра. Краля. Лящ. Щур. Уряд. Ядро. Роба. Багач. Гачок.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Снігур. 2. Вітер. 3. Мороз. 4. Корова. 5. Собака. 6. Білка.

У виділеній вертикалі: у торбі.

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ...

(Із армійського записника).

«Відстань між ногами — один крок».

«Загубившись у пустелі, ні в якому разі не можна пити болотну воду».

«Мовчати, коли розмовляєш зі старшим по званню!»

«По команді «Вільно» дозволяється ослабити одну із лівих ніг».

«Побачу ще хоча б один звук — амба вам усім!»

«Чому ви правою ходите менше, ніж лівою?»

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Вітаємо ювіляра!

Автошарж.

Є на Слобожанщині смт Пісочин. А знаєте, чим воно знамените? Тим, що живе у ньому наш автор Іван Степанович Савлюк, якому оце у грудні стукнуло 70!

Вітаємо Вас, Іване Степановичу, обіймаємо і бажаємо!

А ще чекаємо від Вас нових веселих малюнків. Не тільки ми, а й усі наші читачі!

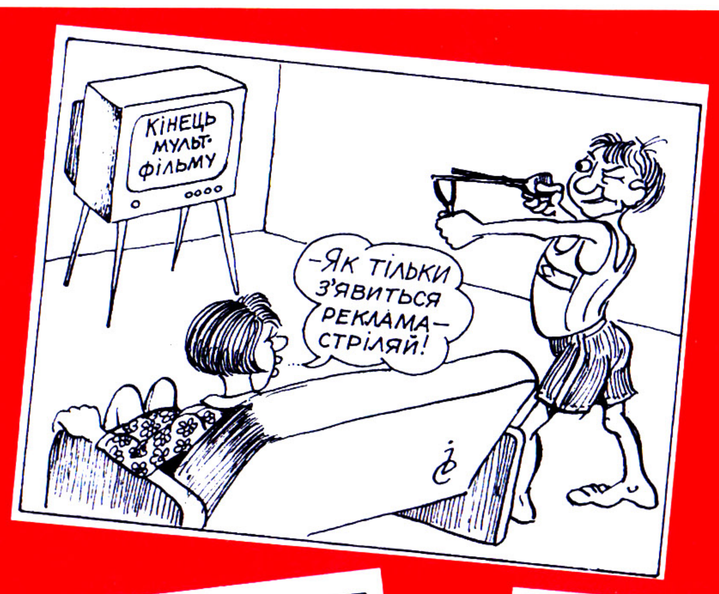

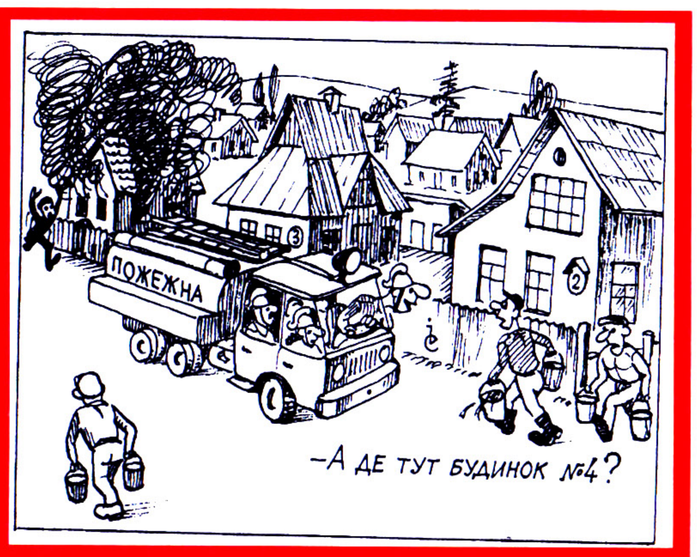

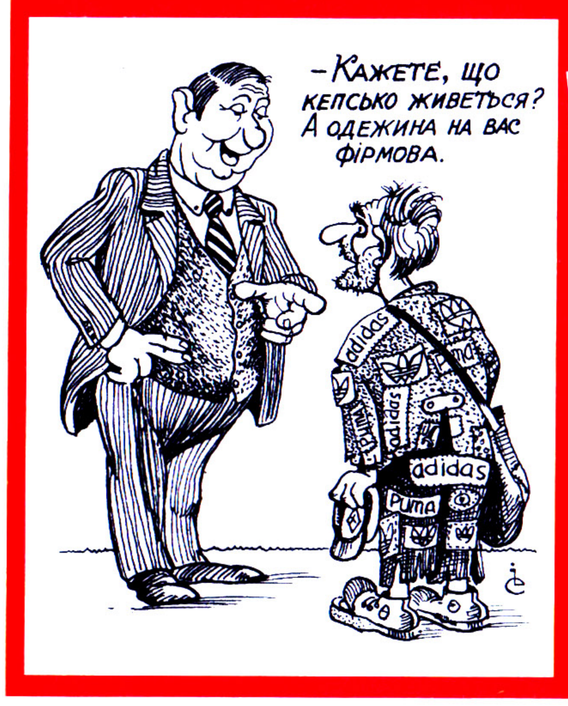

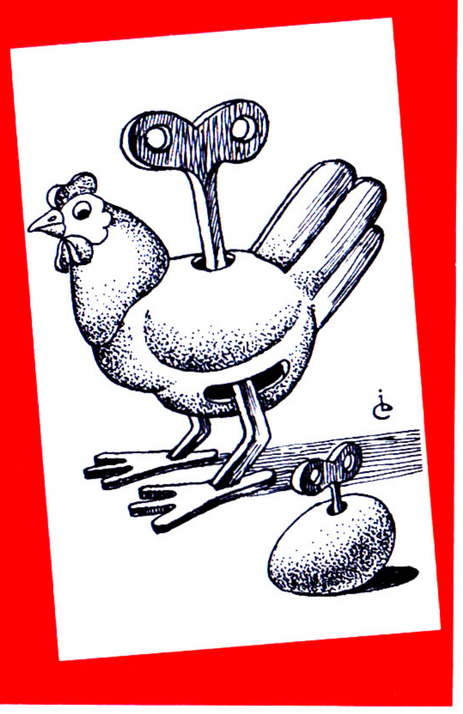

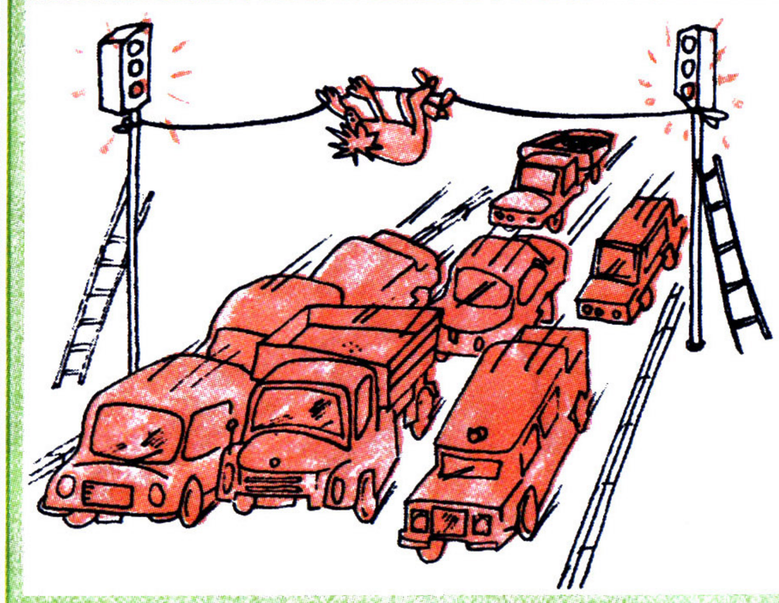

ІНТЕРСМІШИНКИ

Вдалі подарунки

— Доріс, що ти купила чоловікові на Новий рік?

— Норкову шубу.

— А він тобі?

— Футбольний абонемент на весь сезон.

Справився

Поліцай телефонує у відділок:

— Тут чоловіка пограбували. Я його затримав.

— Кого?

— Та того пограбованого.

Голос досвіду

Джоні прийшов додому і хвалиться батькові, що йому дали роль у шкільній виставі.

— І яка ж вона?— питає задоволений батько.

— Буду чоловіком головної героїні.

— Невже тобі дали роль без слів?

Запорука довголіття

— А чого ви вважаєте, що своїм довголіттям маєте завдячувати мандрівкам?— питається журналіст столітнього довгожителя.

— Бачите, коли мені було п'ятдесят, то один лікар дав мені ще тільки шість місяців життя. Через півроку я пішов до іншого лікаря, який дав мені ще шість місяців життя. А коли я отак обійшов усіх наших спеціалістів, то продовжив обстеження в Англії, Франції, Португалії, Іспанії, Італії. Скрізь мені давали ще по шість місяців життя, і ось мені сто.

Ой, Джеффрі...

Лорд Гамільтон телефонує додому, його економ бере слухавку.

— Джефрі, це ти?

— Я, мілорд.

— Що робить міледі?

— Годину тому лягли з вами спати.

— Тоді йди зараз же у спальню і застрель нас обох.

Здивування

— Алло! Можна покликати Мальвіну?

— Ні, її відвезли в пологовий будинок.

— Невже?! І що вона там робить?

Причина

— Гансен, чого ти такий сумний?

— Бо моя наречена завтра виходить заміж.

— Та ну! А за кого?

— За мене.

На жаль...

Проводиться телефонне соціологічне опитування. Брентон бере слухавку, його питають:

— Чи є у вас вдома жінки віком від сімнадцяти до тридцяти років?

— Ні, дружина не дозволяє приводити їх додому.

Підготував Д. МИТЮК.

Паскуале КОНТІ

СЛОВА ЯК МІРИЛО

П'ється на свята багато, але найбільше п'ється на свято новорічне, бо треба ж достойно і старий рік тостами провести, і новий зустріти. А коли багато п'ється, то люди напиваються. І стають смішними. Отож я хотів би помогти вам уникнути цього і зберегти гідність. Як ви можете будь-якої миті визначити ступінь свого сп'яніння? А дуже просто: при допомозі слів. Вони покажуть, під яким ви «градусом». Од вас вимагається тільки одно: вимовити. Ось вони, ті слова-контролери:

Слова, які важко вимовляються в п'яному стані: комп'ютеризація, соціологія, профанація, професіоналізм, ньюфаундленд.

Слова, які дуже важко вимовити в п'яному стані: радіорепродуктор, самоуправління, нерозповсюдження, паралелепіпед, непротиконституційнодіяння.

Слова, які неможливо вимовити в п'яному стані:

— Ні, дорогий, не роздягайся, ти не мій тип!

— Все, більше не буду співати, вже й так ніхто мене не слухає!

— Остання сигарета, завтра — я вже не курець!

— Ні, мені більше не наливайте!

А коли зауважите, що вже не можете вимовити слова навіть подумки, значить, пора вас нести. Додому чи у витверезник — це вже на розсуд постраждалих.

Переклад із італійської.

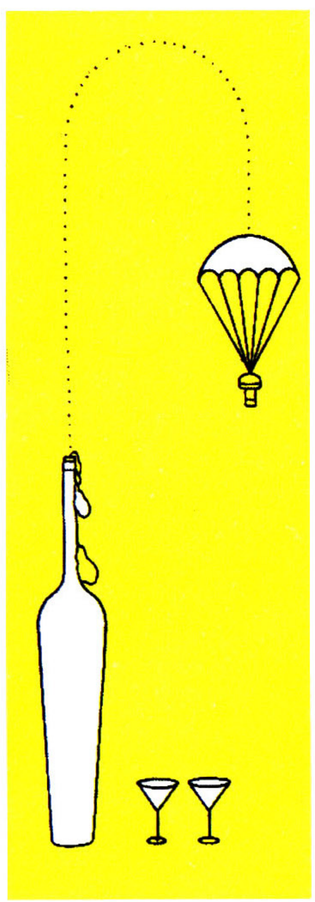

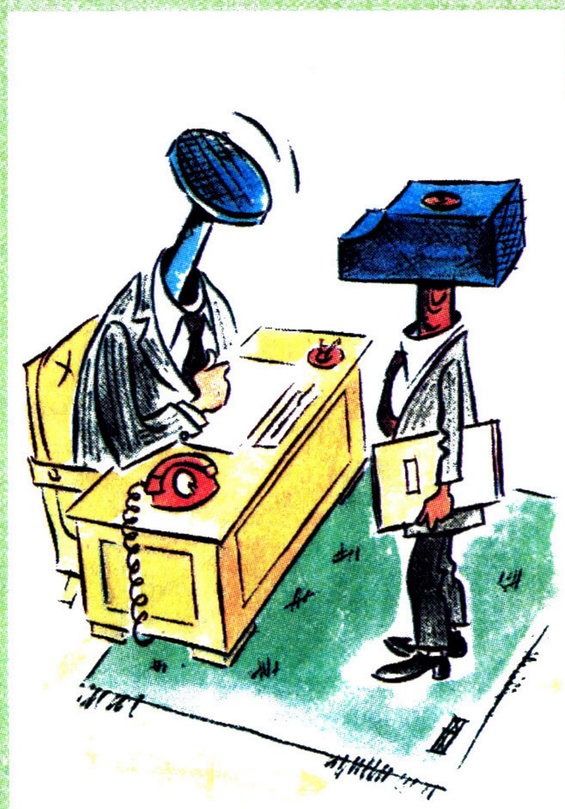

— Ні, ти мені у зами не підходиш!

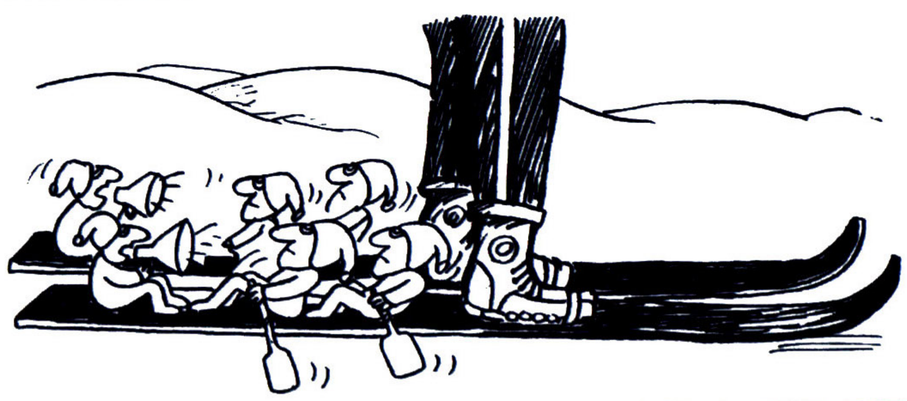

ПЕРЕЦЬ № 12 (1545)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 29.12.2004.
Підписано до друку 12.01.2005.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10710 прим.
Зам. 0110412.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Олексій КОХАН (теми Олексія Кохана і Анатолія Василенка)

Індекс 74393

У Києві на Майдані

perec-ua.
perec-ua.

ВІДСКАНУВАВ І ОПРАЦЮВАВ
Олег ЛЕСЬКІВ
http://perec-ua. livejornal.com
Будьте з «Перцем»!

PENGUIN2197